

A YERUSHALMI VIEW OF THE AUTHORSHIP OF THE TOSEFTA

MICHAEL HIGGER

The solution of the problem of the authorship of the Tosefta has been attempted by various scholars at different periods. Tradition regards R. Ḥiyya as the author of the Tosefta. The tradition is based on the fact that the schools of the Amoraim regarded as authoritative only those tannaitic traditions which had their origin in the collection of R. Ḥiyya or R. Hoshaiiah. But if the collection of R. Hoshaiiah was also considered authoritative, there are equal grounds for assuming either that R. Hoshaiiah was the only author of the Tosefta, or that he and R. Ḥiyya edited the work in collaboration. It is argued, furthermore, that since R. Ḥiyya himself is mentioned in the Tosefta (*Negaim* 8, 6), the final redaction of the work must be attributed to a later hand.

The Baraitot of R. Ḥiyya and R. Hoshaiiah quoted in the Babylonian and Palestinian Talmudim, which I have published in my *Ozar Ha-Baraitot*, Vol. II, are not of much help in solving the problem of the authorship of the Tosefta. For the expression תני ר' חייא may have a double meaning. It may refer to an individual teaching of R. Ḥiyya; and it may also refer to a collection of R. Ḥiyya. The same is true of the traditions introduced by the expression תני ר' הושעיה; especially since these expressions were used by different Amoraim in different periods and countries.

I should like, therefore, to call attention here to two different passages in the Yerushalmi, which, in my opinion, assume definitely that R. Hoshaiiah was the editor, or compiler of the Tosefta. In these passages, furthermore, the Amoraim mentioned are pupils of R. Yoḥanan, who in turn had been a pupil of R. Hoshaiiah. We would then have direct evidence, coming from the schools of R. Hoshaiiah, with regard to the authorship of the Tosefta.

The first passage is found in the Yerushalmi *Baba Ḳamma*,

ch. 3, 3c ed. Krotoshin, and reads as follows: בן סורר ומורה מהו שיהא חייב בתשלומי כפל בגניבה הראשונה, או מאחר שהוא בהתריית מיתה יהא פטור, נישמעניה מן הרא, הגונב כים חבירו והוציאו בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבת כים עד שלא קדשה עליו השבת, ולא בהתריית מיתה הוא, תימר חייב, וכא אע"פ שהוא בהתריית מיתה יהא חייב, אמר רבי ינאי בר ישמעאל, רבי הושעיה תניתה כדעתיה, דתני המוציא אע"פ שלא הניח חייב, ודכוותה המוציא אע"פ שלא נטל להוציא חייב, שאין התרייתו אלא בשעת הוצאתו וכו'.

The Yerushalmi asks the question whether a בן סורר ומורה has to pay כפל for the first theft, since that act will eventually bring about the punishment of death. An anonymous Baraita is quoted to prove that the בן סורר ומורה would have to pay the fine. But רבי ינאי בר ישמעאל, a pupil of R. Yoḥanan, argues that R. Hoshaiah might have a reason of his own, as proven from another anonymous Baraita.

The question naturally arises, wherefrom does רבי ינאי derive the idea that the author of the two Baraitot is R. Hoshaiah? No R. Hoshaiah was mentioned there in the entire Yerushalmi discussion.

It is true that we find in a few places in the Yerushalmi the expression תניתה כדעתיה, referring to a Talmudic authority, after which an anonymous Baraita is quoted, the assumption being that that authority is the author of the anonymous Baraita. But in all such cases, so far as I can recall, the Tanna has been mentioned at least once before, in the course of the discussion. In our case, however, there was no previous mention of R. Hoshaiah at all. I, therefore, surmise that ר' ינאי takes for granted that R. Hoshaiah is the author of the two Baraitot, since both of them are practically found in the Tosefta, a compilation of R. Hoshaiah. The first Baraita is found in our Tosefta, *Baba Ḳamma*, ch. 9, sec. 19, ed. Zuck. With regard to the second Baraita המוציא אע"פ שלא הניח חייב, I could not locate it in our Tosefta. Nevertheless, a careful study of the laws of הוצאה בשבת as found in the numerous statements in the 9th and 10th chapters of the Tosefta *Shabbat*, proves definitely that the author of the Tosefta was of the same opinion as expressed in that Baraita, namely that one has violated the law of the Sabbath by taking out an object from one territory to another, even when the object was not put down on the ground.

I am quite aware of another passage in the Yerushalmi which would apparently do away with my theory. The passage is found at the beginning of the tenth chapter in Yerushalmi *Baba Ḳamma*, and reads as follows: גזל טלית ונתנה לאחר, ר' לעזר בשם רבי חייה אמר מוציאין מראשון ולא משני, ר' יוחנן אמר בשם ר' ינאי מוציאין אף מן השני, ר' בא בר ממל אמר אף ר' חייה כדעתיה, דר' חייה אמר מוציאין אף משני. Thus, we have here a similar expression for R. Ḥiyya: ר' חייה כדעתיה, which, according to the commentaries, refers to the Baraita that follows 'נתחלפו כליו וכו', a Baraita which is also found in our Tosefta. According to that passage, then, ר' בא בר ממל, a pupil of R. Hoshaiiah, assumes that R. Ḥiyya is the author of the Tosefta. But a careful examination of the entire discussion in the Yerushalmi, shows that the commentaries misunderstood the passage. After the Baraita has been quoted, another Amora remarks: לא הוה רבי חייה חביבי פתר לה אלא וכו'. Now, if the Baraita quotation was meant to show the view of ר' חייה, there would have been no need for additional adjustment of the Baraita. The real explanation is that the expression ר' בא בר ממל אף ר' חייה כדעתיה by ר' בא בר ממל, meant to say that ר' בא בר ממל does not disagree with ר' ינאי, and that he is rather in agreement with the view of ר' ינאי. The Baraita which follows begins a new discussion; and is explained in the same manner as in the Babylonian Talmud, *Baba Batra* 46a.

My second proof that the Yerushalmi assumed R. Hoshaiiah to be the compiler of the Tosefta is the following: A Mishnah at the end of the fourth chapter in *Rosh Ha-Shanah* reads: רבן גמליאל אומר שליה ציבור מוציא את הרבים ידי חובתן. According to the Yerushalmi, at the end of that chapter in *Rosh Ha-Shanah*, as well as at the end of the fourth chapter in *Berakot*, Rabbi Yoḥanan decided the law in favor of the view of R. Gamaliel, and זעורה, a disciple of R. Yoḥanan, justifies the attitude of R. Yoḥanan on the ground that R. Hoshaiiah, unlike the Mishnah version, taught the view of R. Gamaliel in the name of the חכמים, or the majority opinion. א"ר זעורה ויאוח כל תנייה תני לה בשם ר' ג. Now, in our Tosefta at the end of the treatise *Rosh Ha-Shanah* the reading apparently agrees with that of the Mishnah. But after the general statement, containing the controversy between Rabban Gamaliel and

the Sages, the argument follows. From that argument one can easily discover that the main statement originally read differently; that the view of the Sages in the Tosefta agreed with the view of Rabban Gamaliel in the Mishnah; and that the Babylonian version of the argument as recorded in *Rosh Ha-Shanah* 34b is based on a changed text of the Tosefta.

Tosefta version, ed. Wilna

רבן גמליאל אומר שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן, וחכמים אומרים כל אחד וא' מוציא נאתו עצמו, ואמר להן — ובהגהות הגר"א: אמרו לו — אם כן למה מורדין אותו לפני התיבה, אמרו לו כדי להוציא את מי שאינו יודע, אמר להם אם כן למה מתפללין כל אחד ואחד לעצמו ואמרו לו — ובהגהות הגר"א: אמר להן מפני ששליח צבור מתקין את עצמו, אמר להם א"כ למה מורדין אותו לפני התיבה, אמרו לו להוציא את מי שאינו יודע, אמר להם כשם שהוא מוציא את מי שאינו יודע כך הוא מוציא את מי שיודע.

Tosefta Version, ed. Zuckermandel

רבן גמליאל אומ' שליח ציבור מוציא את הרבים ידי חובתן, וחכמ' אומ' כל אחד ואחד מוציא את עצמו, אמר לו אם כן למה מורדין אותו לפני התיבה, אמרו לו להוציא את שאינו יודע, אמ' להם כשם שמוציא את שאינו יודע, כך מוציא את מי שיודע, אמרו לו אם כן למה מתפללין כל אחד ואחד, אמרו מפני ששליח ציבור מתקן לעצמו.

The Original version

רבן גמליאל אומר כל אחד ואחד מוציא את עצמו, וחכמים אומרים שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן, אמר להם אם כן למה מתפללין כל אחד ואחד לעצמו, אמרו לו מפני ששליח צבור מתקין את עצמו, אמרו לו א"כ למה מורדין אותו לפני התיבה, אמר להם להוציא את מי שאינו יודע, אמרו לו כשם שהוא מוציא את מי שאינו יודע, כך הוא מוציא את מי שיודע.

The Original version

חכמים אומרים שליח ציבור מוציא את הרבים ידי חובתן, ור"ג אומר כל אחד ואחד מוציא את עצמו, אמרו לו אם כן למה מורדין אותו לפני התיבה, אמר להם להוציא את שאינו יודע, אמרו לו כשם שמוציא את שאינו יודע, כך מוציא את מי שיודע, אמר להם אם כן למה מתפללין כל אחד ואחד, אמרו לו מפני ששליח ציבור מתקן לעצמו.

Hence, we have here a definite proof that ר' a pupil of R. Yoḥanan, in saying בשם חכמים תני לה הושעיה ר' assumed that R. Hoshaiah was the author of the Tosefta.